

pääoman massoja vastaan, jotka ovat järjestyneet taloudellisen oman-edun mukaan ja joita johtaa miehet, jotka tuntevat tarkalleen mitä he haluavat ja miten he sen saavat. Heillä on mahdollisuuksia.

Maailman Teollisuustyöläisten Liitto, I. W. W., on taloudellinen järjestö. Sillä on rakenne, joka tunnustaa taloudellisen oman-edun sirteen, jonka tulee yhdistää työläiset teollisuussuhteiden, kansallisesti ja kansainvälisesti. Sen rakenne edellyttää joukon kontrollia ja toiminnan yhtenäistämistä eri teollisuuskäytännön välillä, milloin tarpeellista. Sitä solidarisuus tarkoittaa. Solidarisuutta voi olla siinä, missä on taloudellinen oma-etu. Tämä taloudellinen oma-etu voidaan määrittellä ainoastaan teollisuudessa itsessään sen työläisyksilön

kautta, joka on kosketuksissa tuotannon väli-neisiin. Se on taloudellinen pulma ja voidaan ratkaista teollisuuksissa taloudellisen rakenteen mukaan. I. W. W. liitto on nykyajan teollisen solidarisuuden muoto. Jos teollisuudessa olevat työläiset ovat kyllin älykkäitä havaitsemaan tämän tosiasian, he tulevat järjestymään ja voittamaan sen voiman, joka on välttämätön järjestyneen pääoman sirteen lopettamiseksi. Jos he eivät tahdo, ja niinkauan kun he eivät tahdo, tulevat he olemaan häviön ja petosten uhreina näissä eristetyissä taloudellisissa sirpaleissaan vallihandoissa yhdistettyinä taistelevaa vihollista vastaan. Unhoittakaa politiikka. Unhoittakaa ammatillinen jakautuminen. Järjestykää solidarisesti. Yhtykää I. W. W. liittoon!

Älkää Lietsoko Epätoivoa Työväenliikkeessä

VAIKKA päämäärämme tänään on helpommin tajuttavissa ja tuotannolliset tekijät entistä silminnähtävämmin sekä nopeammin kiihdyttävät kulkuamme luokkataistelun tiellä, tapaamme vieläkin siellä ja täällä noita epätoivon Tuomaita aivan omassa keskuudessamme. Olipa kysymys mistä tahansa toiminnan alasta, huomaamme nämä Tuomet aina solkottamassa, että tuskin siitä tai siitä tulee mitään. Ja — mahtakohan tuokaa lainkaan menestyä, eiköhän olisi sitenkin parempi, ettei yrittäisi ollenkaan.

Itse nämä epätoivon lietsokat ja muka "tervien kannan" edustajat ja talonjussimaiset arvostelijat eivät juuri koskaan yritäkään mitään mutta rakentaa. Heidän säveleensä on aina tuo sama kokonaisuus. Mutta jos sittenkin toivorikkaimmat ainekset päättävät ainakin yrittää sitä tai tätä, menköön tai tulkeon, onhan siinä se ja se seikka luomassa toivoa, niin alkavat nämä päästellä suustaan jotakuinkin tähän tapaan: Saapa nyt nähdä, miten siinäkin taas käy, en minä ainakaan usko

siinä mitenkään tultavan onnistumaan, mutta koettakootpa nyt, kyllä minä sitten saan.

Jos sitten kuitenkin kaikesta vasta-agitationistakin huolimatta onnistutaan — ja useimmin innostunut joukko vaikeimmissakin tilanteissa onnistuu — ja siitä näille Tuomaille huomautetaan, on heillä vieläkin kuolettava epäilyksen pöpö valuiina: Niin, nyt se vielä jotenkin meni, mutta eipä siinä ole kehumista ja mistäpä sen tietää, miten siinä vielä lopuksi käy jne. Tuollainen jäytävä epätoivo saattaa ilmetä jokapäiväisessä elämässä keskusteluissa ja voipa sellaista puhujalavoiltakin kuulla seikkä havaita painetusta sanasta, joiden pitäisi tulkita eteenpäin pyrkivän työväestön asioita.

Kirjoittaja on kerran sattunut kuulemaan meikäläistä puhujaa, joka iltamapuheessaan loihti esiin amerikalaisen työläisnuorison suhteen luokkataisteluun perin synkästi, luoden siitä kuvan sellaisen, että joka hänen faktansa täydestä otti, kyllä varmasti menetti ainakin osan innostuksestaan, ellei kokonaan päättänyt työväenliikkeen pyrkimyksistä luopua.

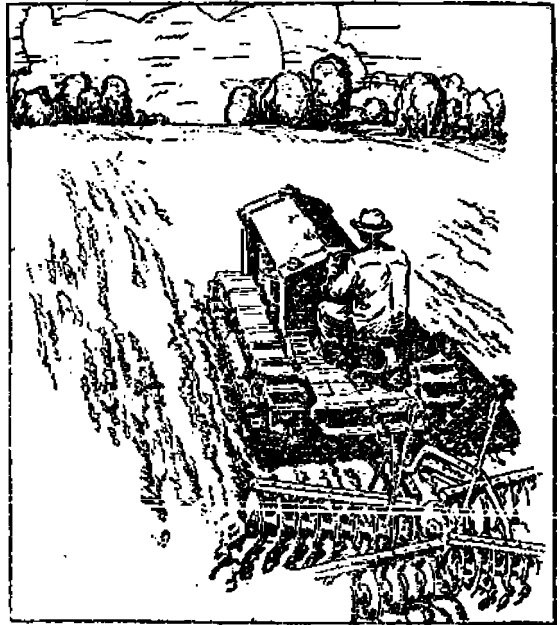
Puhuja jutteli: Ette näe amerikalaista nuorisoa kokouksissamme, ette haalitoimimme järjestelyissä, ette kuule heidän puhuvan luokkataisteista tai marksilaisesta talousopista, eivätkä he yleensä tiedä näistä asioista hölynpölyä. Sensijaan he innostuvat pallopeleihin ja muihin humbuukhommiin. — Tuollaista kuulee paljon.

Niin. — Jos ihminen todella on ympäristönä tuos, kuten väitämme, emme suinkaan voi odottaa nuorisoltamme vakavaa luokkataiste-asioiden kiintymystä ja Marksian oppien tuntemusta. Nuorisommehan on melkein kokonaan porvarillisten koulujen ja muiden sen muinaisten laitosten vaikutuspiirin alainen. Mutta tuo nuoriso joutuu teollisuuden palvelukseen, palkkatyöhön, kouluista päästyään — joutuupa miljoonalukuisena ryöttömien armeijaankin ja monilla tavoin pakosta liikehtimään ja tuntemaan olevien olojen puristuksen ja järjestelmän nurinkurisuuden. Se yleensä on samaa kieltä puhuvaa, samassa maassa kasvannutta, yhdenlaisen koulusivistyksen saanutta ja sellaisena joutuessaan kapitalismin luomien olosuhteiden kouriin, kouluuntuu siitä teollisuusmaau proletariaattia, joka oppineena voi meillekin näyttää jotain sellaista, josta onne nykyään voi tuskin uneksia.

Tälle nuorisolle ei voida sanoa, kuten siirtolaisille, että ellei teitä tyydytä tämä maa, menkää sinne mistä olette tulleetkin. Eikä se tarvitse jobattajia itsensä ulkopuolelta, kuten me siirtolaiset olemme aina uskoneet ehdottomasti tarvitsevämme. Täällä maan kasvattamaan nuoriso osaa lukea, kirjoittaa, laskea ja selittää asioita toisilleen yhteisellä kielellä. Se on siis siinä suhteessa oppinut perustarpeisiinsa. Ja menemmepä vähän lähemmäksi omaa kotosta piiriämme tässä nuorisokysymyksessä.

Kirjoittaja ei luultavasti ole ainoa henkilö, joka usein kuuli Työväen Opistolla suunnittelujen nuorisokurssien onnistunismahdollisuuksista epäileviä ääniä. Monenlaisia vaarojakin sanottiin olevan, puhumattakaan itsensä nuorison opetuksesta ja yrityksen kasvatukselliselta kannalta menestymisestä. Mutta mitenkä kävi? Nuorisokurssit onnistuivat yli rokkeimpienkin toivomusten ja onnistuivat jopa niissä suhteissa, joissa Tuomaat epäillivät niiden epäonnistuvan.

Ja toinen kotoinen ilmiö. Nuorten Osasto lehdesämme Industrialistissa on lyönyt pessimistit hämmästyksellä. Mitä, arvoisat Tuomaat, oli esim. vanhempien osanotto äskettäin järjestettyyn kirjoituskilpailuun tuossa lehdessä verrattuna siihen, mitä se oli Nuorten Osastossa? Vastatkaapa Tuomaat. — Niin, tuota — he sanovat — eipäs ole nuorisoltamme näkynyt kirjoituksia työmailta tai järjestötoiminnasta. Mitenkähän nuorena nämä Tuomaat työmaautisia kirjoittelivat? Tokko he 12—18 ikävuotiaina osasivat vielä hellalleen kirjettä kyhätä. Miksi siis odotamme amerikalaiselta nuorisolta niin perin raskasta.

Maanviljelys muuttuu palkkatyöksi.

Emme kuitenkaan voi väittää, eikä heiltä ole ollut useita siksi pitkälle yhteiskunnallisiakin asioita käsitteleviä kirjoituksia, että niissä olisi vielä meillekin oppimista, jos vain osaisimme kielen puolesta kaikki lukea.

Ja siihen nähden, että nuorisomme etsii aineitaan mahdollisimman laajoilta aloilta, ei suinkaan pitäisi löytyä surkuttelun tilaa muille kuin uskovaisille, olivatpa he mitä uskontoa tahansa, maallista tai taivaallista. Jos jotakin todella pitäisi surkutella, luulisi sen kohteeksi parhaiten sopivan sellaisen vanhan veteraanin, joka vielä harmaiden hiuksien ilmestyttyä päähänsä ei uskalla mitään nutta ajatellakaan. Minkä joskus kymmenen vuotta

tai kauemminkin sitten on oppinut, sitä jankuttaa jankuttamasta päästyään. Esim.: Tämä järjestelmä on näitä, aivan näitä, että se haisee; työläisiä riistetään tuotannossa; työläisten täytyy tuotannossa järjestyä tehokkaalla tavalla; ei pidä järjestyä ammatittain eikä poliittisiin puolueisiin, vaan tehokkaalla tavalla tuotannossa, niin vain kun työläiset järjestyvät tehokkaalla tavalla jne.

Ei suinkaan kukaan tahdo halveksua kaiken tuon edelläkerratun esittämistä. Eipä, ei. Siinä nähdään koetetaan ilmaista luokkataistelulle perin tärkeitä seikkoja. Mutta kun nuo kertaamiset itsestään eivät paljoa selosta, eikä niitä sellaisinaan vielä käsitä kuin pienen pienen prosentti varsinaisesta tämän maan työväenluokasta, vaikka se jo silloin tällöin liukkuukin satatuhat lukuisenakin ja usein pienempi-lukuisena. Tämän takia pitäisi noita vanhoja väitteitä osata vanhojen taimareiden selostella ja perustella. Väitteiden latelemuksen seläisenaan tekee ihmisestä dogmatiikon, joka jää kehityksestä jälkeen.

Ja sitten katsomme niitä epätoivon Tuomaiden paikkakuntakirjeitä: "Ho hoi! Täällä sitä vauri vedellään unia. Työläiset ovat täydellisesti tyytyväisiä olosuhteisiin. Ja tulevat olosuhteisiin tyytyväisiä. Täällä ei kannata edes yrittää mitään. Ho-hoi!" — Tekisi mieli sanoa, että ellei tuon parempaa aihetta paikkakuntakirjeelle löydy, olisi paras olla vaiti. Niinkuin ei muka löytyisi tyytymättömyyttä! Sitä löytyy loppumattomiin, se vain pitäisi osata kohdistaa oikeaan tarkoitukseen ja oikealla tavalla. Tilanteen korjaamiseen löytyy

halua varsin laajasti. Mutta se ei hyödytä mitään, jos vain sanotaan, että hoh-hoi! Opettajien asemassa olevien vain pitäisi käsittää, mistä nappulasta milloinkin painaa. Täytyisi kyetä sanomaan muutakin kuin että ollaan väsyneitä ja että työläisten pitäisi järjestyä tehokkaalla tavalla.

Ei pitäisi muodostaa yleistä ajatusta yksilötapausten pohjalle; ei vetää kokonaisjohtopäätöstä yhden pieneen paikkakunnan olojen perusteella. Se on vanhanaikaista ja piti ennenmuinoin jossain määrin paikkansa sydänmaan elämän aikakaudella kun melkein kaikissa sydänmaakylissä oli asiat noin yleisesti samoin. Jos tuli hyvä vuosi, oltiin iloisia, jos huono, niin murjotettiin.

Tässä työväenliikkeessä voimme ottaa huomioon, että jos jo vuosia sitten kymmeniä kieliä ja murteita puhuvista, hajallaan pienissä työpaikoissa ahertavista työläisistä on visseissä tilanteista muodostunut kymmeniä, jopa satojatuhansiakin käsittäviä eheitä taistelujoukkoja, niin kuinka helppoa se onkaan tulevaisuudessa yhtä kieltä puhuvan, samoille tavoille tottuneen väestön keskuudessa. — Työmaat suurenevät, erikielisyys häviää, työttömyys lisääntyy, yksilölliset mahdollisuudet katoavat jne.

Näihin tosiasioihin katsoen voimme aivan levollisesti sanoa, että kapitalisteilla todella on syytä olla — ja he ovatkin — epätoivoisia tulevaisuuteensa nähden. Meillä palkkatyöläisillä ei ole. Älkäämme siis toki lietsoko epätoivoa työväenliikkeessä. — Marty.

